

Ἔτσι κανείς στὸν ὕπνον του τοὺς πόνους του ξεχνάει
 Κ' ἐνῶ ματώνει ἢ καρδιά τὸ στόμα του γελάει.

Κάθε ἡμέρα ποῦ διαβῶ ἀπ' τὸ παράθυρό της
 Τὴ βλέπω καὶ συλλογιστὴ σκύφτει τὸ μέτωπό της
 Καὶ σὰν νὰ φαίνεται ἄλλου ὁ νοῦς της ταξειδεύει,
 Τὸ ἀεράκι τὰ μαλλιά τὰ μαῦρα της χαϊδεύει
 Καὶ σὰν ζηλιάρης ἐραστής τρελλὰ 'τανακατόνει
 Τὴν βλέπω, τὸ κεφάλι της τότε ἀνασηκώνει
 Καὶ τὰ γλυκὰ τὰ μάτια της ποῦ τὰ φιλεῖ ἢ αὔρα
 Ποῦ σὰν τὸν ἥλιο λάμπουνε κ' εἶνε σὰν νύχτα μαῦρα
 Μοῦ φαίνεται πῶς λάμπουνε στὰ δάκρυα λουσιμένα.
 Ἴσως λέγω τὰ δάκρυα νὰ στάζουνε γιὰ μένα
 Καὶ τὸ ποθῶ γιὰ μιὰ στιγμή, γιὰ λίγο τὸ πιστεύω
 Καὶ μοῦρχειται νὰ τῆς τὸ πῶ ὅτι τήνε λαντρεύω
 Μὰ λίγο ὅταν μακρυνθῶ μοῦ φεύγει αὐτὴ ἢ σκέψη
 Ποῦ ἔρχετ' ἀπ' τὰ χεῖλή μου τὸ μουσικὸ νὰ κλέψη.

(1885)

ΘΕΟΔ. Α. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΟΝΕΙΡΑ

Πέες μου τί ἔχω 'στὴν καρδιά ὅταν σέ 'δῶ σιμά μου;
 Πέες μου τί λέν τὰ μάτια σου 'στὰ μάτια τὰ 'δικά μου;
 Πέες μου γιατί μερόνυκτα θυμοῦμαι μόνη ἐμένα;
 Πέες μου γιατί νὰ σέ κυτῶ μὲ μάτια βουρκωμένα;
 Πέες μου γιατί σὰν μοῦ μιλεῖς, πέες μου γιατί νὰ λαχταρῶ;
 Πέες μου γιατί χωρὶς ἐσέ νὰ ζήσω πλέον δὲν 'μπορῶ;

Πῶς τῆς ἀρέσει κάποτε σκληρὰ νὰ μὲ πειράζει!
 Μοῦ κάνει τάχα πῶς πονεῖ καὶ πῶς ἀναστενάζει.
 γεμίζουνε οἱ στεναγμοὶ τὰ θλιδερὰ μου στήθια,
 κ' ἐνῶ πονεῖ 'στὰ ψέμματα ἐγὼ πονῶ 'στ' ἀλήθεια.

1885.

I. K. Π. . . . .

